

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Hermes Theologicvs, Id est Synopsis totius Theologiæ, perspicuè, doctè, subtiliter, ac breviter discussa

Et In octo Partes ... distincta ...

De Poenitentia Et Reliqvis Sacramentis

Vindalium, 1646

Sect. IV. An debeat esse supernaturalis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38867

SECTION IV.

An debeat esse supernaturalis.

CONCLUSIO.

VT sacramentum valeat, requiritur contritio seu attritio supernaturalis, quæque verè, & non tantum quoad existimationem talis sit.) Prior pars probatur euidenter ex Concilio Trident. sess. 14. cap. 4. vbi in primis dicitur, hæc attritionem esse donum Dei, & Spiritus sancti impulsam; non quidem inhabitantis, sed tantum mouentis. Secundo eam in sacramento disponere hominem, vt diuinam gratiam consequatur: non disponderet autem ad gratiam, nisi esset supernaturalis, vt liquet ex dictis in tract. de gratia.

Ratione etiam ostenditur; nam illud haud dubiè requiritur ad valorem sacramenti, quod necessarium est ad veritatem formæ; atqui ad veritatem formæ sacramenti Pœnitentiæ requiritur, vt pœnitens effectum consequatur, vt patet ex suprascriptis; non potest autem via ordinaria illum recipere, quin habeat attri-

tionem supernaturalem. Ergo de primo ad ultimum, ad valorem huius sacramenti, necessaria est attritio supernaturalis.

Dices, in aliis sacramentis materia est res aliqua naturalis ordinis, ut inductio-
ne constat. Idem ergo dicendum de ma-
teria sacramenti Pœnitentiæ. Respondeo
non sequi, quia cum sacramenta liberè à
Christo instituta sint, ex eo quòd aliqua
instituit in materia naturali, non potest
inferri, idem sentiendum esse de sacra-
mento Pœnitentiæ. Argumentum enim à
simili non valet, in iis quæ pendent à
voluntate alterius; aliàs dicendum esset,
quòd sicut in aliis sacramentis est mate-
ria quædam externa & sensibilis, omninò
distincta ab actibus suscipientis; ita sa-
cramentum Pœnitentiæ ex aliqua eius-
modi materia constare debet.

Posterior pars sequitur ex dictis: nam
attritio requisita ad valorem sacramenti,
est donum Spiritus sancti, quod dici non
potest de attritione naturali, quæ falsò
existimatur supernaturalis, sed de ea tan-
tùm quæ verè talis est.

Deinde ut quis gratiam consequatur,
necessaria ipsi est attritio, quæ sit verè su-
pernaturalis, & non tantum quoad exi-
stimationem. Cum ergo valere nequeat
hoc sacramentum, nisi gratia per illud
conferatur

DE POENITENTIA. CAP. III. 25

conferatur; perspicuum est ad valorem illius, attritionem verè supernaturalens esse necessariam.

Obiicies, esto dolor naturalis non sufficiat per se loquendo; negari tamen non debet, quin per accidens sufficiat. Nimirum, si adhibita sufficienti diligentia, existimetur supernaturalis & sufficiens, falsaque existimatio ex inuincibili ignorantia oriatur. Etenim qui ita dispositus ad sacramentum accedit, non tenetur postea confessionem iterare; aliàs nunquam essemus securi de confessione ritè peracta, & conscientia nostra continuò scrupulis ageretur. Cum ergo per talem confessionem satisfiat præcepto confessionis, signum est eam ad valorem sacramenti sufficere.

Respondeo, falsam illam existimationem excusare quidem à culpa, non tamen efficere, vt dolor qui ex se non sufficit ad valorem sacramenti, à parte rei ad illum sufficiat. Quemadmodum aqua non sufficit ad calicis consecrationem, etsi quis existimet esse vinum album. Vnde qui cum tali dolore cõfiteretur, manet per se loquendo obligatus ad confessionem iterandam. Verùm si semper in bona illa fide ipse permaneat; sicut non peccauit cum ea ad sacramentũ accedens,
 de Pœnitentia, B

ita ab iteranda confessione excusabitur. Hocque sufficit ad pacandas conscientias; præsertim cū peccata inualidè tunc confessa, per sequentes confessiones, aut per contritionem tolli possint.

SECTIO V.

*An attritio debeat confessionem
antecedere.*

CONCLUSIO.

Confessio valet, etsi attritio eam tempore præcedat. Imò ut valeat attritio debet eam præcedere, idque non modo natura, sed etiam tempore.) Prima pars probatur ex praxi: nam cū aliquis conscientiam examinat, & de peccatis commissis atteritur, in ordine ad confessionem instituendam; si postea contingat, ut dum peccata Sacerdoti recitat, aut ab eo absoluitur, nullum actum doloris eliciat; omnes existimant eum validè absolui, eò quòd dolor præcedens, cuius virtute fit confessio, censetur virtualiter perseverare, & confessio ipsa est verum illius signum. Quare sicut validè quis hodie absoluitur, etsi hesternæ die